

besynderligt, at Vilhelmine aldrig havde talt om det. Men maaske vidste hun ikke af det.

Han vilde skynde sig hen til hende; men hun havde allerede betalt Kusken og var med et paafaldende Hastværk forsvundet ind ad Gadedøren. Han havde desuden set, at hun i Forbifarten gav en af Klokkeknapperne ved Siden af Døren et lille Tryk.

I det samme flammede Mistroen op i ham. Langsmed Muren gik han derhen med Blodet sydende for Ørene og vovede sig dog næsten ikke ind. Stille aabnede han Døren og blev staaende indenfor og lytte. Vilhelmines enlige Trin lød ned til ham gennem Trappegabet. Hun var næppe kommen højere end til anden Sal, og her standsede hun.

»Gud være lovet!« udbrød han ved sig selv og vilde just i sin Glæde raabe til hende, da han i det samme hørte hende gaa videre opefter.

Endnu forsøgte han at snakke sig selv til Rolighed. »Maaske er det overhovedet slet ikke Vilhelmine. Der kan dog vel være andre Damer i København, der har en blaa Fløjlschat med sort Fjer. Maaske er det en af hendes Søstre eller en anden, der ligner hende . . .«

Hun var nu sikkert naaet til fjerde Sal, og hans Hjerte hamrede, saa han maatte holde sig til Trap-pens Rækværk. Standsede hun ikke? Nej — den ensformige Lyd af hendes lette Trin hørte ikke op.